

Terri Cheney (Vert. Pon Ruiter): 'Vliegeren in een onweersbui.' Uitgeverij Archipel, Amsterdam 2008 ISBN 9789063053673 vert. van : 'Manic' Harper Collins, New York (Manische Depressie/1)

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Terry Cheney (1959) waarin zij episodisch beschrijft hoe zij als gevolg van de ziekte Manische Depressie chaotisch en onvoorspelbaar door het leven gaat. In de ik-vorm geschreven, goed leesbaar, openhartig en eerlijk.

Over de schrijfster: Terri Cheney woont in Los Angeles en was 16 jaar werkzaam als advocaat op het gebied van intellectueel eigendom, onder andere voor Michael Jackson, Quincy Jones, Universal Studio's en Columbia Pictures. Nu werkt ze af en toe als ze het aankan, en zet zich in voor de belangenbehartiging van mensen met stemmingsstoornissen.

Korte beschrijving: In dit boek neemt Terry de lezer mee in haar wereld die mede bepaald wordt door haar manisch-depressieve of bipolaire stoornis. Haar herinneringen worden gekleurd door stemmingen die van manisch, depressief, suïcidaal tot euforisch gingen. Zij beschrijft haar leven gedurende deze grote stemmingswisselingen, hoe ze al heel jong goed werk leverde, femme fatale was, maar nooit zichzelf. Als ze manisch was bepaalde die stemming wat ze deed, werkte ze keihard, was een vamp, 24 uur in touw en aan het stunts, op de been gehouden door pillen en lapmiddelen. En als ze depressief was, lag ze in bed, had vreetbuien, at zelfs bloem en was suïcidaal. Ze had schulden, werd opgepakt, verkracht, vernederd, opgenomen, zocht hulp, en ging weer in de fout. Haar levensstijl, inclusief haar kleding, werd door de stemmingen bepaald. Ze slikte vele soorten medicijnen, kreeg diverse behandelingen, waaronder elektroshocktherapie (1994), volgde diverse therapieën. Ze beschrijft hoe de ziekte haar leven en diverse relaties beïnvloedde en hoe ze het meeste geheim hield in haar professionele leven. Totdat ze bedenkt dat dit hectische leven niet bij haar past en uiteindelijk zichzelf meer vindt. Dan gaat ze op zoek naar een levensstijl die, hoewel saaier, beter bij haar past, waarin ze open kan spreken over haar manische depressie, met mensen die haar nemen zoals ze is en geïnteresseerd in haar blijven.

Wat viel op: Dat Terry zegt dat de ziekte haar ironisch genoeg lang niet zo zwaar heeft beschadigd als de behandeling, terwijl ze in het boek toch hele heftige gebeurtenissen beschrijft. Hoeveel moeite het kost om in een bepaald circuit voor je ziekte uit te komen, terwijl dat in een ander gezelschap geen punt is. De openheid.

Citaten: Pag. 28: "...Ik heb, nee ik *ben* manisch-depressief. Wat vindt u daarvan?"Mijn nicht ook,'zei hij, zo te horen zonder een spier te vertrekken. 'En weet U wie nog meer?' Hij noemde drie topadvocaten bij andere kantoren, met wie ik in het verleden nauw had samengewerkt. 'Maar ik weet niet of het verstandig is om te zeggen dat u het hebt.'Natuurlijk is het niet verstandig, zei ik. 'Daarom ga ik het ook doen.'En toen lachte ik een echte lach..."

Pag. 108: "Kleine dingetjes als een ontbrekend puzzelstukje zijn belangrijk als je niet langer de baas bent over je omgeving, als elk besluit voor je wordt genomen, van wat je eet tot wat je aantrekt, wanneer je gaat slapen en met wie je mag omgaan. Ik merkte dat ik heel fel was op een puzzel waaraan ik bezig was. Het was een klein plekje waar ik autonoom was, hoe onvolkomen en onaf het ook was. Ik ging bijna door het lint toen ik op een dag de puzzelkamer inliep en merkte dat een van de

schizofrenen de ijskap van mijn alpentoppen zat op te eten..... ik had dorst,' zei hij en ik vond dat zo'n charmant voorbeeld van Alice in Wonderland-logica dat ik hem glimlachend nog een groot stuk gaf. “

Recensie: 'Uit deze autobiografie blijkt wat een ingrijpende ziekte manische depressiviteit is. Dankzij Cheney is het geen 'zwaar' boek. Maar wat het aangrijpend maakt is dat Cheney zich kwetsbaar durft op te stellen door open over haar eigen ervaringen te vertellen.' – *Mind Magazine*

“*Vliegeren in een onweersbui*” is een krachtig boek en tegelijkertijd krijgt Cheney het voor elkaar om je aan het lachen te maken!" – Andy Behrman, auteur van *Electroboy, a memoir of mania*

‘ De beginscène doet je naar adem happen, maar de toon is gezet: zo is het leven met een manisch-depressieve stoornis. ...Terri Cheney geeft een boeiend beeld van het leven met een manisch-depressieve stoornis. ...Knap is dat ze niemand aanklaagt; de slotenmaker niet, de agenten niet die haar - wegens een tas vol pillen -urenlang vasthouden en zelfs de psychiater niet die haar laat vastbinden, terwijl ze smeekt om naar de wc te mogen. Wat Terri is overkomen is te wijten aan haar ziekte. Ze spaart zichzelf echter niet en vertelt openhartig hoe ze zich schaamt voor het verleiden van de mannen van haar vriendinnen en het neerslaan van een van haar eigen minnaars.’
http://www.psy.nl/fileadmin/files/Psy/Publicaties/Recensie_Vliegeren_in_een_onweersbui.pdf . *Helene Hubers*